

бе свила в гърдите им.

Навън вятърът переше със страшна сила. Блъскаше дървените капаци на млината, виеше като стръвен вълк, помиташе всичко живо по равнината. И това фучене, това хлопане, този писък, отекваха у съзаклятниците като някаква зла закана, като неизвестна напаст, която дебне край стените, снивава, скрита, готова всеки миг да нахлуе.

Изведнъж горе, откъм тавана се зачу вик. Наблюдателът обаждаше. Всички се спуснаха към прозорците.

Избухна диво ликуване. Връз бойниците на Царевец припламваха огньовете. Един, два, пет, седем... После всичко потъна в мрак. Какво значеше това?

Спогледаха се, бледи, настръхнали. Измяна ли беше? Несполука? Струпаха се на куп. Почнаха бързо да се съвещават. Очите на всички се отправиха към севастократора. Той стоеше мълчалив, свел очи надолу, по челото му се виеха страшни бръчки. Само неспокойното движение на пръстите му, които неспокойно трепяха по излъсканото дърво на масата, издаваше вълнението му.

- Ако измине още време и огньовете не пламнат, ако никой не дойде да ни извести, аз мисля, че няма да е зле ако се разпръснем от тук дорде е време... - каза глухо болярът Богдан.

Навън в далечината отекна тропот на конски копита.

- Идат! - извика старият Николица. - Най-сетне!

Радостен глъч изпълни цялата жрънка. Побледнялите лица се покриха с цвят, опнатите лица се поотпуснаха.

Ала колкото и да се мъчеха да доловят някой звук, приближаващи стъпки, или гласове, повече не можеха нищо да чуят. И отново страшна тревога ги обви с потискаща, безумна тишина. Какво ставаше там? Най-сетне бившия логотет не можа да издържи.

- Кой ще дойде с мене? Връщам се в града! Трябва да се разбере какво става...